

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: A. Z.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Vítem Reichmannem, advokátem, se sídlem v Brně, ul. Radnická č. p. 1, PSČ 602 00, proto **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 128 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2011/64147-421,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2014, č. j. 78 Ad 2/2013 – 44, žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 10. 2011, č. j. 2011/64147-421, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně ze dne 25. 7. 2011 (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. HOB-1952/2011-H, kterým nebyla žalobkyni přiznána podpora v nezaměstnanosti, tak, že do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla doplněna ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to konkrétně ust. § 39 odst. 1 písm. a) a ust. § 41, podle nichž bylo správním orgánem I. stupně rozhodováno o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyni,

když ostatní části výroku zůstaly beze změny. Žalobkyně současně požadovala, aby žalovanému byla uložena povinnost uhradit jí náklady řízení.

Žalobkyně v žalobě předně uvedla, že ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska (dále jen „Velká Británie“) pracovala od roku 2007, přičemž přibližně po třech letech pobytu měla v úmyslu se vrátit do České republiky a založit zde rodinu a trvale zde žít. Žalobkyně se vrátila do České republiky v březnu 2011, kdy požádala o přiznání podpory v nezaměstnanosti, jež jí však nebyla přiznána z důvodu neprokázání zachování trvalého bydliště na území České republiky, jakožto centra zájmu. Dle žalobkyně je její vazba na Českou republiku a zachování si trvalého bydliště nepochybná vzhledem k více skutečnostem. Žalobkyně žila v České republice 27 let, žijí zde její rodiče, Českou republiku během svého zaměstnání ve Velké Británii pravidelně navštěvovala dvakrát ročně, a to minimálně na dobu 14 dnů. Na podporu této argumentace žalobkyně doplnila, že si v České republice po celou dobu svého pobytu ve Velké Británii ponechala bankovní účet, stavební a životní spoření, na které si pravidelně spořila. Nadto žalobkyně uvedla, že v červnu 2010 na území České republiky se provdala za M. Z., když navíc po celou dobu manželství spolufinancovala manželův byt v Ústí nad Labem s úmyslem se do něho po návratu do České republiky nastěhovat. Žalobkyně v této souvislosti ještě doplnila, že po dobu svého pobytu ve Velké Británii přispívala na chod a opravy rodinného domu v H., jehož je spoluvlastníkem a také hradila poplatek za svoz komunálního odpadu v místě svého trvalého bydliště.

Žalobkyně připustila, že některé rozhodné skutečnosti uvedla až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ovšem učinila tak s ohledem na skutečnost, že při vyplňování dotazníku pro přiznání podpory v nezaměstnanosti neměla žádné pochyby o prokázání trvalého bydliště v České republice, tj. že by uvedené skutečnosti neměly postačovat. V tomto směru žalobkyně namítla, že vzhledem k tomu, že rozhodovací praxe správních orgánů není jednotná, když zároveň žádný právní předpis nestanovuje, které skutečnosti je třeba uvést či prokázat, a proto ji měl správní orgán I. stupně poučit a vyzvat k doplnění informací a důkazů, neboť tato povinnost vyplývá ze základní zásady správního práva, a to že veřejná správa je službou veřejnosti. Pokud by dle žalobkyně pracovníci správního orgánu I. stupně byli vstřícní a ona jimi byla poučena, mohla by tak uplatnit všechny rozhodné skutečnosti prokazující zachování vazby na trvalé bydliště. Dle žalobkyně tím, že se tak nestalo, došlo ke zkrácení jejích práv.

Žalobkyně dále namítla, že nepovažuje za dostatečnou argumentaci žalovaného uplatněnou v napadeném rozhodnutí, neboť dle jejího názoru se žalovaný nedostatečně zabýval tím, jestli by později provedené skutečnosti dokládaly zachování vazby na trvalé bydliště, když dle žalobkyně žalovaný vzal v potaz toliko nedostatečný počet letenek, platby za komunální odpad a platby na stavební a životní spoření. Dle žalobkyně měl žalovaný k těmto skutečnostem přihlédnout, k čemuž žalobkyně odkázala na ustanovení čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „Nařízení 987/2009“), dle něhož je právě rozhodný prvotní zájem.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že otázky sociálního zabezpečení, a to včetně dávek v nezaměstnanosti, jsou řešeny Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci

systémů sociálního zabezpečení (dále jen Nařízení“), které určuje základní pravidla pro tuto oblast, když základním pravidlem je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Na území tohoto státu se vybírají odvody a pak na základě těchto odvodů stát zaměstnancům poskytuje dávky. Jelikož žalobkyně v letech 2007 až 2011 pracovala ve Velké Británii, tak dle žalovaného jí obecně plyne nárok na sociální dávky z britského sociálního systému. Dle žalovaného ve specifických a zcela výjimečných případech Nařízení umožňuje, aby migrující pracovník nárokoval dávky v nezaměstnanosti i jiném státě, než naposledy pracoval. Tato výjimka však dle žalovaného vztahuje toliko na tzv. přeshraniční pracovníky, kteří pracují v jiné zemi, než ve které bydlí (viz čl. 65 Nařízení). V zemi, kde bydlí, se nachází jejich obvyklé bydliště, tj. centrum zájmů. V takovém případě je možné, aby si tito pracovníci nárokovali dávky v nezaměstnanosti přímo od státu bydliště, byť do jeho sociálního systému po dobu jejich posledního zaměstnání neodváděli žádné odvody. K tomuto žalovaný doplnil, že bydlištěm pro účely Nařízení se nerozumí trvalé bydliště dle národních předpisů, ale tzv. centrum zájmů. V daném případě bylo proto posuzováno, zda u žalobkyně bylo po dobu zaměstnání ve Velké Británii zachováno její bydliště v České republice. V této souvislosti žalovaný poukázal na vyjádření správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení obsažené v Rozhodnutí č. U2 ze dne 12. 6. 2009, kde bylo mj. konstatováno, že aplikace ustanovení čl. 65 odst. 5 Nařízení je přijatelná v případě příhraničních pracovníků a některých kategorií, které si zachovávají úzké vazby na zemi svého původu. Aplikace tohoto ustanovení by naopak neměla být rozšířena na osoby, které mají v členském státě stabilní zaměstnání nebo samostatně výdělečnou činnost a své rodiny nechaly v zemi původu. Dle žalovaného je ze spisového materiálu zcela zřejmé, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala splnění zákonných podmínek pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti, a proto jí tato podpora nebyla přiznána. Žalovaný v tomto směru shledal postup správního orgánu I. stupně souladným s právními předpisy. Jedinou vadu žalovaný shledal ve výrokové části, kde chyběla ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle nichž bylo správním orgánem I. rozhodováno, což však žalovaný v rámci odvolacího řízení napravit. Žalobkyně byla pro účely určení bydliště vyzvána k vyplnění Dotazníku k posouzení zachování bydliště v České republice během posledního zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti v jiném členském státě EU/EHP nebo Švýcarsku (dále jen „dotazník“) obsahující otázky týkající se právě určení bydliště. Na podkladě skutečností, jež byly žalobkyní v tomto dotazníku uvedeny, dle žalovaného vyplývá, že si žalobkyně bydliště v České republice nezachovala.

Pokud se týká nových námitek, jež žalobkyně vznesla až v rámci odvolacího řízení, žalovaný s odkazem na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl, že k těmto novým námitkám nemohl přihlídnout, neboť žalobkyně tyto skutečnosti mohla již uplatnit v řízení před správním orgánem I. stupně, což však neučinila. K tvrzení žalobkyně, že si po dobu zaměstnání ve Velké Británii ponechala v České republice bankovní účet, stavební a životní spoření, žalovaný poznamenal, že žalobkyně tato tvrzení nepodložila správnímu orgánu I. stupně žádnými podklady. Dle žalovaného žalobkyně byla při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti prokazatelně poučena o podmínkách nároku, a proto si mohla být vědoma, že je především na ní, aby doložila všechny podklady. Dále žalovaný uvedl, že předmětné řízení je ovládáno dispoziční zásadou, a proto správní orgán I. stupně poté, co žalobkyně předložila příslušnou žádost, neměl povinnost ji vyzývat, aby doložila další podklady pro rozhodnutí. Dle žalovaného názor, že aktivita je na straně žadatele, potvrdila i soudní

judikatura, a proto správní orgán I. stupně nemohl ve věci rozhodnout jinak. Pokud se jedná o poučovací povinnost, má žalovaný za to, že ze strany správního orgánu I. stupně byla dodržena, a proto ze strany tohoto správního orgánu nedošlo k žádnému pochybení. Ohledně návratů žalobkyně do České republiky je dle žalovaného nutno konstatovat, že žalobkyně tato tvrzení žádným způsobem správnímu orgánu I. stupně neprokázala, když jejich prokázání nenavrhl ani žádné relevantní důkazy. Žalobkyně v dotazníku uvedla, že Českou republiku navštěvovala pravidelně, a to alespoň dvakrát ročně. Pokud by žalovaný přihlédl k novým skutečnostem uvedeným v rámci odvolacího řízení, tak tyto skutečnosti vyvracejí tvrzení žalobkyně, neboť žalobkyně předložila doklady o tom, že se do České republiky vracelo toliko jednou ročně (viz předložené letenky). Hrazení komunálního odpadu nelze dle žalovaného hodnotit jako objektivní vazbu na Českou republiku, je-li nepochybné, že žalobkyně v České republice po dobu zaměstnání ve Velké Británii fakticky nepobývala, když tato platba je navíc svázána s adresou trvalého bydliště, které je toliko evidenčního charakteru. Obdobný závěr lze dle žalovaného učinit i ohledně „spoření“, neboť závazky spoření nemohou založit vazbu na Českou republiku, když se jedná o soukromoprávní smlouvy, jejichž uzavření žalobkyni k České republice nijak neváže. Dle žalovaného i uzavření manželství s občanem České republiky nemůže samo o sobě znamenat, že žalobkyně měla bydliště v České republice, když právě v rozhodné době pobývala ve Velké Británii se svým manželem.

Žalovaný dále namítl nesouhlas s námitkou žalobkyně, že jeho argumentace v napadeném rozhodnutí je nedostatečná. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na to, že v rámci odvolacího řízení v návaznosti na ust. § 82 odst. 4 správního řádu se mohl toliko zabývat skutečnostmi a doklady předloženými v průběhu správního řízení vedeného v prvním stupně. K tomuto žalovaný ještě doplnil, že navíc ani nově předložené skutečnosti a doklady nesvědčí závěru, že si žalobkyně v České republice zachovala bydliště dle Nařízení.

Žalovaný rovněž uvedl, že nemůže souhlasit s tvrzením žalobkyně, že dle čl. 11 Nařízení v případě pochybností o zachování bydliště je rozhodný prvotní záměr, neboť dle žalovaného je zřejmé, že si žalobkyně tento článek nesprávně vyložila. Tento článek totiž dopadá na situace, kdy dvě instituce se neshodnou, kdo je kompetentní k výplatě dávek. V posuzovaném případě se však jedná o odlišnou situaci.

Pokud dle žalobkyně existují ještě další skutečnosti prokazatelně dokazující zachování bydliště v České republice, měla tak dle žalovaného učinit již v rámci prvoinstančního řízení, což neučinila, když tyto skutečnosti navíc nedoložila ani v odvolání, jakož i v podané žalobě. Žalovaný k tomuto doplnil, že má ve shodě se správním orgánem I. stupně za prokázané, že si žalobkyně po dobu jejího posledního zaměstnání ve Velké Británii nezachovala ve smyslu Nařízení bydliště v České republice.

Závěrem žalovaný poznamenal, že vždy postupuje v souladu se zásadou stanovenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, a proto nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že v obdobných věcech bylo rozhodováno nejednotně. Dle žalovaného ze spisového materiálu vyplývá, že by bylo postupováno v souladu s ust. § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného k žalobě k jeho argumentaci, že přiznání dávek v nezaměstnanosti dle čl. 65 Nařízení lze přiznat jen ve specifických a zcela výjimečných případech, uvedla, že tento argument považuje za irrelevantní, neboť z předmětného ustanovení Nařízení tvrzení žalovaného nevyplývá. Stejný závěr lze dle žalobkyně též učinit i ohledně argumentace žalovaného, který považuje nepřiznání podpory za

nepřijatelné s odůvodněním, že by šlo o příliš široký výklad pojmu bydliště. Žalobkyně naopak namítla, že extenzivního výkladu čl. 65 Nařízení se dopustil sám žalovaný. Žalobkyně dále uvedla, že argumentaci žalovaného, že správní orgán I. stupně jednal v souladu s ust. § 4 odst. 1, 2 správního řádu, pokládá za značně nedostatečnou, když žalovaný nijak nezodpovídá to, že v daném případě měl žalobkyni povinnost vycházet vstříc a podat ji přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech. Žalobkyně je přesvědčená, že tento postup byl v daném případě nezbytný. Na podporu argumentace, že správní orgány v obdobných případech nerozhodují stejně, žalobkyně poukázala na rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2011, č. j. ULA-5452/2011-V, jímž byla M. Z., manželka žalobkyně, přiznána podpora v nezaměstnanosti, jenž byl též naposledy zaměstnán ve Velké Británii. Dále žalobkyně opětovně poukázala na to, že příslušný správní orgán nijak nezkoumal podmínku tzv. centra zájmu.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobkyně předně namítl, že se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že se dopustil extenzivního výkladu čl. 65 Nařízení. V daném případě poukázal na to, že bez aplikace tohoto Nařízení by bylo nutné bez dalšího rozhodnout o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti, neboť žalobkyně nezískala žádné doby důchodového pojištění dle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož žalobkyně byla naposledy zaměstnaná ve Velké Británii, byl kompetentní k poskytnutí dávek v nezaměstnanosti příslušný orgán tohoto státu. Za situace, kdy by bylo možno žalobkyni považovat za přeshraničního pracovníka dle čl. 65 Nařízení, bylo pro případné přiznání podpory v nezaměstnanosti žalobkyni dle právních předpisů České republiky nezbytné u ní nejprve zkoumat, zda byla v jejím případě splněna podmínka bydliště dle zmíněného Nařízení. Dle žalovaného totiž platí, že ne každý, kdo vyjede za prací za hranice České republiky, je přeshraničním pracovníkem. Pokud u takové osoby není splněna podmínka bydliště, nelze ji považovat za přeshraničního pracovníka, přičemž posouzení této skutečnosti spadá do působnosti Úřadu práce České republiky. Pokud se týká o tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ust. § 4 odst. 1, 2 správního řádu, žalovaný opětovně poukázal na to, že v řízení o žádosti, což je předmětné řízení, leží primárně iniciativa a důkazní břemeno na žadateli. Tento názor dle žalovaného vyplývá nejen ze správního řádu, ale rovněž i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy odpovědnost za uplatňování a dokládání rozhodných listin leží na účastníkovi řízení. Žalovaný v této souvislosti ještě poukázal na to, že žalobkyně byla při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti výslovně poučena ve smyslu ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, že je povinna všechny rozhodné skutečnosti doložit, což žalobkyně osvědčila svým podpisem. K tomuto žalovaný navíc doplnil, že žalobkyně byla v obdobném rozsahu vyzvána v pokynech k vyplnění dotazníku. K posouzení bydliště ve smyslu Nařízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně, jakožto příslušný subjekt k rozhodování o žádosti, mj. přihlížel i ke kritériím vyplývajícím z judikatury Soudního dvora Evropské unie, které byly rovněž převzaty do čl. 11 Nařízení 987/2009. Ohledně tvrzení žalobkyně, že žalovaný v obdobných případech nepostupuje shodně, žalovaný uvedl, že tato námitka je signálem pro žalovaného, aby jako nadřízený orgán přezkoumal postup prvostupňového správního orgánu. Dle žalovaného však případná nezákonnost postupu správního orgánu v jiné věc nezakládá nárok žalobkyně na podporu v nezaměstnanosti, a to zvláště za situace, kdy bylo prokázáno, že žalobkyně podmínky pro přiznání této podpory nesplnila. Závěrem žalovaný uvedl, že stále setrvává na tom, aby žaloba byla pro nedůvodnost zamítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud poznamenává, že v předmětné věci již jednou soud rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 30. 4. 2014, č. j. 78 Ad 2/2013 – 44. Soud tímto rozsudkem zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť dle jeho názoru rozhodnutí trpěla vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud dovodil, že žalobkyně nebyla správním orgánem I. stupně vyzvána k odstranění vad její žádosti o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti a žalovaný následně tento procesní postup potvrdil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila rozhodné skutečnosti pro přiznání a poskytnutí dávky podpory v nezaměstnanosti, jak byla povinna podle ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, měl ji správní orgán I. stupně postupem předvídaným v ust. § 45 odst. 2 správního řádu a ust. § 37 odst. 2 správního řádu buď pomoci vady odstranit na místě, nebo ji vyzvat k odstranění vad s poskytnutím k tomu přiměřené lhůty, což neučinil. K tomu soud doplnil, že na uvedeném nic nemění to, že řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou a zásadou *vigilantibus iura skripta sunt*. Soud uzavřel, že není možné přisvědčit postupu správního orgánu I. stupně, že v případě, kdy žadatel nedoloží všechna svá tvrzení důkazy, jak se tomu stalo v případě žalobkyně, může její žádost bez dalšího zamítnout, neboť tento postup je v rozporu s ust. § 4 odst. 2 správního řádu.

Ke kasační stížnosti žalovaného ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Ads 112/2014 – 31, zrušil dotýčný rozsudek krajského soudu ze dne 30. 4. 2014 a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť oproti krajskému soudu dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou podřaditelnou pod ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a že správní orgán I. stupně ani žalovaný neporušili poučovací povinnost vůči žalobkyni vyplývající z ust. § 45 odst. 2 správního řádu a ust. § 37 odst. 2 správního řádu.

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti a to, že v novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho rozsudku ze dne 18. 3. 2015, o tom, že správní orgán I. stupně ani žalovaný neporušili poučovací povinnost vůči žalobkyni vyplývající z ust. § 45 odst. 2 správního řádu a ust. § 37 odst. 2 správního řádu, se již soud

námitkami žalobkyně v tomto směru nezabýval, když se k nim s konečnou platností vymezil Nejvyšší správní soud.

V daném případě tak zbývalo posoudit žalobní námitku ohledně nesprávného posouzení (ne)zachování bydliště a centra zájmu žalobkyně v České republice po dobu jejího zaměstnání ve Velké Británii, když správní orgány obou stupňů uzavřely, že žalobkyně si pro účely přiznání a poskytnutí podpory v nezaměstnanosti po dobu svého pobytu ve Velké Británii nezachovala bydliště ve smyslu čl. 65 Nařízení v České republice, na základě čehož byla její žádost zamítnuta, zatímco žalobkyně je naopak toho názoru, že si v České republice bydliště zachovala.

Vzhledem k výše předestřeným závěrům vysloveným v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Ads 112/2014 – 31, je třeba vycházet z toho, že žalovaná strana legitimně vyšla z tvrzení žalobkyně, které uvedla v dotazníku, jenž byl jedním z podkladů rozhodnutí, s tím, že neměla povinnost předem upozornit žalobkyni, jakožto žadatelku o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti, že ze skutečností, které tvrdí a případně dokládá, nevyplývá nárok na požadovanou dávku.

K meritu věci soud uvádí, že otázky sociálního zabezpečení včetně předmětných dávek v nezaměstnanosti, jsou upraveny výše citovaným Nařízením, jež stanovuje základní pravidla pro tuto oblast. Základním pravidlem přitom je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Na území tohoto státu se vybírají odvody a pak na základě těchto odvodů stát zaměstnancům poskytuje dávky. Pouze ve specifických a zcela výjimečných případech Nařízení umožňuje, aby migrující pracovník nárokoval dávky v nezaměstnanosti i jiném státě, než naposledy pracoval. Tato výjimka se týká pouze tzv. přeshraničních pracovníků, kteří pracují v jiné zemi, než ve které bydlí (viz čl. 65 Nařízení), s tím, že v zemi, kde bydlí, se nachází jejich obvyklé bydliště, tj. centrum zájmů. Bydlištěm pro účely Nařízení se nerozumí trvalé bydliště dle národních předpisů, ale tzv. centrum zájmů. V takovém případě je možné, aby si tito pracovníci nárokovali dávky v nezaměstnanosti přímo od státu bydliště, byť do jeho sociálního systému po dobu jejich posledního zaměstnání neodváděli žádné odvody.

V daném případě je mezi žalobkyní a žalovaným nesporné, že žalobkyně v letech 2007 až 2011 pracovala ve Velké Británii, a proto jí obecně plynul nárok na sociální dávky z britského sociálního systému. Pokud žalobkyně nárokovala dávky v nezaměstnanosti od České republiky, bylo na žalobkyni, aby prokázala splnění zákonných podmínek pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti z českého sociálního systému, tj. aby prokázala, že si po dobu svého zaměstnání ve Velké Británii v letech 2007 až 2011 v České republice zachovala své bydliště, tj. centrum zájmů ve smyslu Nařízení.

Žalobkyně byla pro účely určení bydliště vyzvána k vyplnění dotazníku obsahující otázky týkající se právě určení bydliště. Z předloženého správního spisu soud v tomto směru zjistil, že žalobkyně do dotazníku, který byl datován 30. 3. 2011 a který vlastnoručně podepsala, v části bod 6 týkající se uchování vazeb na Českou republiku, uvedla, kdy současně měla tyto skutečnosti i doložit, že si po dobu výkonu výdělečné činnosti ve Velké Británii v České republice ponechala bankovní účet, stavební a životní spoření. V tomtéž dotazníku ze dne 30. 3. 2011, a to konkrétně v bodě 7, současně byla žalobkyně vyzvána, aby pro doložení bydliště na území České republiky předložila správnímu orgánu I. stupně určité přílohy. Mezi těmito přílohami, které žalobkyně mohla předložit, byly kromě jiného zmíněny

i letenky, jízdenky, doklad o vlastnictví nemovitosti, přičemž současně žalobkyně mohla předložit i jiné doklady, jež v tomto neuzavřeném výčtu nebyly vyjmenovány. Žalobkyně však správnímu orgánu I. stupně žádné doklady na podporu svých tvrzení při podání žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti nepředložila, když tak učinila, a to jen k některým tvrzením, až v rámci odvolacího řízení, jak soud rozvede níže.

Taktéž ohledně několikeročnických návratů žalobkyně do České republiky je třeba konstatovat, že žalobkyně tato tvrzení žádným způsobem před správním orgánem I. stupně neprokázala, když pro jejich prokázání nenavrhl ani žádné relevantní důkazy. Žalobkyně v dotazníku uvedla, že Českou republiku navštěvovala pravidelně, a to alespoň dvakrát ročně. V této souvislosti nelze nezmínit, že v rozporu s tímto tvrzením pak žalobkyně v rámci odvolacího řízení předložila letenky, z nichž vyplývalo, že se do České republiky vracela pouze v zásadě jednou ročně na krátký pobyt (1x na přelomu let 2007 a 2008, 1x v roce 2009 a 1x v roce 2011), což neprokazuje zachování svého bydliště na území České republiky, tj. centrum zájmů ve smyslu Nařízení.

I hrazení komunálního odpadu, kterým žalobkyně nově argumentovala v odvolacím řízení a které dokládala dokladem o platbách za svoz komunálního odpadu v době rozhodné, nelze vyhodnotit jako objektivní vazbu na Českou republiku, za situace, kdy není sporu o tom, že žalobkyně v České republice po dobu zaměstnání ve Velké Británii fakticky nepobývala, navíc když tato platba je svázána s adresou trvalého bydliště, které je toliko evidenčního charakteru.

Obdobný závěr je možno učinit i ohledně stavebního a životního spoření a také vedeného bankovního účtu na území České republiky, jejichž existenci v době rozhodné doložila v odvolacím řízení, neboť závazky spoření a sjednání bankovních služeb bez dalšího nezakládají vazbu na Českou republiku, neboť se jedná o soukromoprávní závazky, jejichž uzavření žalobkyni k České republice nijak z hlediska jejího pobytu neváže.

Dále soud uvádí, že ani uzavření manželství s občanem České republiky, které žalobkyně uzavřela s Martinem Zítou v červnu 2010 na území České republiky a které žalobkyně rovněž doložila v rámci odvolacího řízení, nemůže samo o sobě znamenat, že žalobkyně měla v době rozhodné bydliště v České republice, když právě v rozhodné době pobývala ve Velké Británii se svým manželem a do České republiky se v letech 2007 až 2011 vracela jen sporadicky, a to jednou ročně na krátký pobyt.

V této souvislosti soud podotýká, že žalobkyně nemůže s úspěchem bez dalšího namítat, že žalovaná strana měla v jejím případě rozhodnout shodně, jak tomu bylo učiněno v případě jejího manžela, M. Z., jemuž oproti žalobkyni byla přiznána podpora v nezaměstnanosti. Nelze totiž vyloučit, že v případě manžela žalobkyně byl dán jiný skutkový základ z hlediska toho, co manžel žalobkyně v daném správním řízení uváděl a doložil ke své žádosti o podporu v nezaměstnanosti.

Žalobkyně rovněž nemůže s úspěchem namítat, přičemž tak prvně učinila v rámci odvolacího řízení, že pokud se po celou dobu manželství podílela na spolufinancování manželova bytu v Ústí nad Labem s úmyslem se do něj po návratu nastěhovat, prokazuje to zachování jejího bydliště na území České republiky, tj. centrum zájmů ve smyslu Nařízení. Tuto skutečnost žalobkyně žádným způsobem ve správním řízení ani v řízení před soudem nedoložila a navíc ji nelze vyhodnotit jako objektivní vazbu na Českou republiku, za situace, kdy není sporu o tom, že žalobkyně v České republice po dobu zaměstnání ve Velké Británii

fakticky nepobývala a do České republiky se v letech 2007 až 2011 vracela jen sporadicky, a to jednou ročně na krátký pobyt.

Také vlastnictví žalobkyně části rodinného domu na území České republiky, a to v H., a přispívání žalobkyně na chod a opravy tohoto rodinného domu, které žalobkyně nově namítala a dokládala v rámci odvolacího řízení, nelze vyhodnotit jako objektivní vazbu na Českou republiku, za situace, kdy není sporu o tom, že žalobkyně v České republice po dobu zaměstnání ve Velké Británii fakticky nepobývala a do České republiky se v letech 2007 až 2011 vracela jen sporadicky, a to jednou ročně na krátký pobyt.

Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný se nedostatečně zabýval některými jejími tvrzeními, která blíže nespecifikovala, nicméně soud dovodil, že se jednalo o její tvrzení ohledně spolufinancování manželova bytu v Ústí nad Labem, dále ohledně jejího vlastnictví části rodinného domu na území České republiky a jejího přispívání na chod a opravy tohoto rodinného domu, které žalobkyně nově namítala a částečně dokládala v rámci odvolacího řízení, tak v tomto směru soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně k těmto třem tvrzením nevěnoval samostatné zdůvodnění. Nicméně soud je toho názoru, že se jedná o dílčí pochybení žalovaného nezpůsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které by bránilo soudu učinit meritorní přezkum. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel k tomu, že tato tvrzení žalovaný neopomenul zmínit v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a z kontextu celého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval komplexně veškerou argumentací žalobkyně, kterou uplatňovala před správním orgánem I. stupně a posléze i v rámci odvolacího řízení.

Argumentace žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí je přitom dostatečná i ve světle závěrů obsažených v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Ads 112/2014 – 31, pokud se jedná o námitky žalobkyně, že měla být ze strany správních orgánů I. stupně poučena a vyzvána k doplnění rozhodných skutečností.

V daném případě žalobkyně nemůže s úspěchem argumentovat ani čl. 11 Nařízení, podle něhož platí, že v případě pochybností o zachování bydliště je rozhodný prvotní záměr, když tento článek nedopadá na případ žalobkyně, nýbrž se vztahuje k situacím, kdy dvě instituce se neshodnou, kdo je kompetentní k výplatě dávek.

Na základě výše uvedených skutečností soud uzavírá, kdy zohledňuje závěry obsažené v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Ads 112/2014 – 31, že žalobkyně byla při podání žádosti o podporu v nezaměstnanosti prokazatelně poučena o podmínkách nároku, a proto si měla být vědoma, že je především na ní, aby doložila všechny podklady. Žalobkyně by měla vzít v potaz, že předmětné správní řízení bylo ovládáno dispoziční zásadou, a proto správní orgán I. stupně poté, co žalobkyně předložila příslušnou žádost, ani žalovaný v rámci odvolacího řízení neměli povinnost ji vyzývat, aby doložila další podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně ve správním řízení neprokázala, že si po dobu jejího posledního zaměstnání ve Velké Británii zachovala ve smyslu Nařízení bydliště v České republice. Ani nově předložené skutečnosti a doklady nesvědčí závěru, že si žalobkyně v České republice zachovala bydliště dle Nařízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla konečný úspěch ve věci a žalovanému náklady řízení dle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. nepřísluší a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová